

Kaland az A073-as iskolában

... aztán fordulj balra, majd menj egyenesen! Megköszöntem a sárga hajú bohócnak az útbaigazítást, majd elindultam az úton. Végül le akartam fordulni balra, de mire rájöttem, hogy nincs is utca, már elkezdtem zuhanni. A vég nélküli sötétség magába zárt, majd hirtelen...

... felébredtem. Már megint elbóbiskoltam! – mérgelődtem, majd az üres lapra bámultam. Ja, persze, a fogalmazást írtam! – jutott eszembe, miért is ültem eredetileg a dolgozóasztalomhoz. Ránéztem az órára, ami 16.15-öt mutatott. Elkezdtem rágcsálni a ceruzám végét, és a címre bámultam: „Kedves Dédunokám”. Mégis ki találta ki ezt az agyament dolgot, hogy a dédunokánknak kell levelet írni? Lehet, hogy nem is lesz! Újabb három percig bámultam ki a fejemből, amikor hirtelen remegni kezdett a padló. Először csak finoman rezgett, pár pillanattal később azonban már ugráltak a bútorok, valaminek a csörömpölést hallottam. Majd hirtelen az egész rengés abbamaradt. Körülnéztem a szobában, és nem hittem a szememnek (mivel a szobám eddig is úgy nézett ki, mintha földrengés sújtotta volna, ezért nem azon lepődtem meg). Egy harminc év körüli férfi állt a szobában egy furcsa masinával a kezében.

- Nagyszerű, már megint elaludtam!- mérgelődtem, majd hirtelen beleléptem pár cserépdarabba a padlón, és hangosan felkiáltotta: AU!
- Csak nem a kedvenc bögréd? – kérdezte az idegen.
- Maga...meg...kicsoda...? – a meghökkenéstől meg sem tudtam szólalni. – Honnan tudta?
- Több mindent tudok, mint hinnéd!
- Ez... nagyon rejtélyes... de nem gondolja, hogy illene normálisan bemutatkozni? Végül is ez az én álmom!
- Hát jó. De nehogy szívrohamot kapj, vagy ilyesmi! Én a dédunokád vagyok, és a jövőből jöttem!

Ezután egy pillanatra elhomályosodott előttem minden, de amikor vissza akartam nyerni az egyensúlyomat, újra beleléptem a szilánkokba. A fájdalom belehasított a talpamba. Nem, ez nem lehet álom! Ez a valóság!

- De mégis hogyan? Hogyan jutottál ide a jövőből? És miért?
- A segítségedet kérem. Úgy vélem, itt az ideje elmagyaráznom a dolgokat. Mint mondtam, a jövőből jöttem. Kutatóként és feltalálóként dolgozok a CERN-ben. 2117-ben egy rejtélyes merénylő bombát csempészett az A073-as iskolába. A tragédiában a fél város felrobbant – a feleségemmel és a fiammal együtt. Én éppen egy tudományos úton voltam, de miután megtudtam, hogy egy perc alatt elvesztettem a családomat, nem nyughattam. Ezek után ráadásul olyan események sorozata következett, ami meghatározta a világtörténelmet. Évekig hajtott a vágy, hogy visszahozzam a családom, évekig küzdöttem, de a projectem sikerrel járt. 2123-ban végrehajtottam az időutazást.

- És nekem miért kell segítenem? –Nagyon sok volt a feldolgozandó információ, de mér semmin sem tudtam meglepődni.
- Arra kérlek, hogy 2117-ben hatástalanítsd a bombát!
- De... de... – tévedtem, mégis meglepett.
- Az időutazást úgy kell érteni, hogy meg tudom változtatni az emberek helyzetét az idősíkon. Akár órákkal előre is be tudom állítani a cserét. Pár pillanat múlva az iskolában fogod találni magad. Az előkészületeket már elintéztam. Sajnálom, hogy belerángattalak, de nincs másik ember, aki képes lenne segíteni! 3 órád lesz hatástalanítani a bombát. Minden szükséges információt meg fogsz találni.

Hirtelen újra remegni kezdett a padló.

- És honnan tudtál ennyi mindent rólam? Például törött bögrét?

A dübörgés elviselhetetlenül szaggatta a dobhártyámat.

- Mindent a levélből tudtam meg, amit te adtál a...

A befejezést már nem hallottam. Sötétség vett körül, majd hirtelen már egy futurisztikus iskolaudvaron álltam. A ruháim teljesen modernnek voltak, a vállamon táska lógott.

Belenéztem, és megláttam egy papírt. A terv lépései voltak rajta sorban. Megnéztem az elsőt: „Lopd el az egyik tanár mágneskártyáját! Azzal mindenhova be tudsz jutni! Majd keresd meg a bombát!” Hogy a saját dédunokám ilyen rosszra neveljen!

Találomra elindultam az egyik ajtó felé, és benyitottam az épületbe. A látvány leírhatatlan volt! A falakon hatalmas üvegablakok, a folyosón nevetgélő diákok, a tisztaság szinte vakította az ember szemét! Odasétáltam az egyik szemeteshez. Elég átlagosnak tűnt. Volt a zsebemben egy darab papír, szóval gondoltam, próbára teszem, így hát beledobtam. A papír megállt a levegőben, a másodperc törtrésze alatt átfutott rajta egy szkennel, majd a szelektív hulladékoknak megfelelő színű csövek közül felszívódott a kéken. Mit ne mondjak, eldobtam az agyam! Ekkor a folyosón tengődő sok diák hirtelen elhallgatott. Cipőkopogást hallottam, és hátrafordultam. Egy szigorú képű tanár jött velünk szembe, a tekintetével szinte metszve a levegőt. Akkor megláttam a mágneskártyát, ami ott lógott az oldalán. Át sem gondolva, mit cselekszem a tanár háta mögé léptem, és leakasztottam a mágneskártyát az oldaláról. Egy pillanatig azt hittem, sikerült, de akkor hirtelen megfordult.

- Valami gond van, fiatalember? – kérdezte résnyire összeszűkültek szemekkel.
- Öhhh... én... csak meg szerettem volna kérdezni, merre van a fizikaszertár.

Ennél rosszabb hazugságot ki sem találhattam volna. A tanár egy végtelennek tűnő pillanatig farkasszemet nézett velem, majd így felelt:

- Új vagy itt, nem igaz? A folyosó végén jobbra.

Ezután megfordult és távozott. Azt hiszem, megúsztam, hogy az iskola legszigorúbb tanára buktasson le. Én pedig elrohantam a fizikaszertár irányába, mielőtt még megneszeli a kártya hiányát. Az ajtóhoz rohanva kinyitottam azt, majd becsaptam az ajtót. Kellott egy kis idő,

mire a szemem hozzászokott a félhomályhoz. A fizikaszertár tele volt mindenféle kacattal, ami elképzelhető. A legtöbb eszközt fel sem ismertem, de már meg sem lepődtem a dolgon. Leginkább egy gömb keltette fel az érdeklődésemet. „Grünfeld-gömb” – szolt a felirat. Talán nem kellett volna annyira kíváncsinak lennem, ugyanis amint hozzáértem a gömbhöz, az felragyogott, majd egy lökéshullámmal hozzávágott a falhoz. Egyvalamit megtanultam: Inkább nem nyúlkálok olyan tárgyakhoz a jövőben, amiket nem ismerek. Ezután körbevilágítottam a szobában (az ultramodern világító kockát is a táskában találtam), de semmi bombához hasonló dolgot nem találtam.

Kisértélem a szertárból, és elindultam egy tágas ajtó felé. Bekukucskáltam a kisablakon, és megállapítottam, hogy ez a testnevelés-szertár. De kizártam annak a lehetőségét, hogy itt legyen a bomba, mert akkor már megtalálták volna, és különben is, senki sem rejtené lebegő zsámolyok és magukat összehajtogató focikapuk közé. Meg kellett állapítanom, hogy a tanítás a jövőben csak 9-kor kezdődik, mert 8.15-kor a diákok még egyáltalán nem zavartatták magukat. A mágneskártyával könnyedén bejuthattam az összes tanterembe. Azonban a bombát egyikben sem találtam. Helyette megcsodálhattam a modern technika csodás újdonságait, többek között az okos táblát, a költőtollat (nem tudom, melyik humoros kedvében lévő diák nevezte el így, de biztosan volt fantáziája!), és a tankönyvek helyettesítésére szolgáló készüléket, a Student-modult. Nagy volt a kísértés, hogy belenézzek az egyik ilyen készülékbe, de úgy véltem, a jövő dolgait meghagyom a jövőbelieknek.

A kémiaszertár felkutatása után, ahol a Bunsen-égőn kívül semmit sem ismertem fel, úgy döntöttem, találmra bemegyek a következő ajtón. Egy olyan helyiségbe toppantam, ahol egy karosszéken kívül nem volt semmi. Mivel a hátam kellemetlen módon emlékeztetett a fallal való találkozásra, ezért úgy gondoltam, nem árt egy kis pihenés. Belezuttyantam a székbe. Ám ez nem egy közönséges szék volt! Hirtelen megjelent egy képernyő, rajta egy felirat: „Üdvözljük a könyvtár adatbázisában. A kereséshez csak mondja ki a kifejezést vagy információt, amire kíváncsi, mi pedig lefuttatjuk a rendszerben, és kihozzuk a találatokat.” Gondolkodás nélkül mondtam: Az iskola alaprajza! A képernyőn azonnal megjelent egy térkép temérdek információval. A tanteremek helyzetén kívül az összes tűzoltó robot, tanszolga robot, szelektív hulladékgyűjtő, okos tábla, Wifi központ és takarítóbot helyzete meg volt határozva. Ekkor jöttem rá, hogy a rendszer kapcsolatban van az iskolai adatbázissal is! Ekkor a jobb oldalamon új képernyőt nyitottam, és megnéztem az órarendet. Az órák közül sok-sok ismerős is felbukkant, például a történelem vagy a matematika, de újdonság volt számomra többek között a robotika, az asztronómia, a feltaláló óra és a környezetvédelem. Vajon mi történhetett a jövőben, hogy az emberek így elkezdtek foglalkozni a bolygó védelmével? – merült fel bennem a kérdés, és könnyen utánajárhattam volna, de úgy döntöttem, inkább nem bolygatom a dolgokat.

Hirtelen rájöttem, hogy már egy ideje a székben ülök, szóval a tanítás már biztosan elkezdődött. Iskolai kutatómunkám során láttam, hogy vannak biztonsági kamerák, szóval a bal oldalamon új képernyőt nyitottam a kamerának (kezdtém belejönni a jövőkütyük használatába!), mert érdekelt, milyen egy tanítási óra. Az elméleti tantárgyakat passzoltam, mert ott a jegyzetelő tanulókon és az okostáblán magyarázó tanáron kívül semmi érdekes nem volt. Ám a feltaláló óra felkeltette az érdeklődésemet. A tanteremben négyes-ötös

csoporthoz dolgoztak a diákok nagyon szorgalmasan. Mindannyian valamit kreatívkodtak, de nem tudtam rájönni, miket készítenek. A terem hátuljában megláttam egy kis szekrényt, amin rengeteg diák által összeállított kütyü volt. Talán eszembe sem jutott volna, miért jöttem a jövőbe, ha nem hasít az agyamba a gondolat, hogy a sok drót és doboz között akár egy bomba is rejtőzhet! Újra szemügyre vettem a térképet. Kis kutatás után megtaláltam a képernyő sarkában egy kis keresőablakot. Mi van, ha ez az, amire gondolok? – kérdeztem magamtól izgatottan, majd beírtam azt, hogy *telefon*. És láss csodát, kihozta a térképen az iskolában található összes telefont! Hihetetlennek találtam, hogy a rendszer ily mértékben számon tartja, mi található az épületen belül. A keresést megismételtem az ember és növény szavakkal is, és ugyanúgy sikerrel jártam. Majd – elég naiv feltételezés volt, hogy találni fog a rendszer ilyen találatot – begépeltem a *robbanóanyag* szót. Mivel sok kémiai anyagból készíthető bomba, ezért a kémiaszertárnál is világított néhány piros pötty, de engem csak az egy érdekelt, ami a feltaláló-teremben világított. Felkaptam a táskámat, és rohantam a folyosóra. Az olimpiai futókat is megszégyenítő sebességgel futottam le a teremhez, ahol még tartott az óra. Előkaptam a listát, és átfutottam a következő lépést: „Rakd a kis készüléket (amit a táskában találsz) a bombára, és nyomd meg a hatástalanítás gombot!”.

Ránéztem az órára. 2 óra 58 perc telt el az érkezésem óta! A bomba mindjárt élesítve lesz! Ekkor berobbantam a terembe, és a meglepett diákok és a csodálkozó tanár előtt elsüvítvé rohantam a polchoz, majd lázasan kutatni kezdtem a bomba után. A diákok által alkotott mütyürök sorban csattantak a padlón, míg az ujjaim egy visszszámolóhoz nem értek. Rányomtam a kis készüléket. A tanár közben felocsúdott döbbenetéből, és közeledve így fenyegetőzött: – Ha nem hagyod abba...

A mondat befejezésére már nem jutott ideje. Mikor megnyomtam a gombot, a hirtelen villanás mindenkit elvakított. Én pedig úgy éreztem magam, mintha zuhannék. A vég nélküli sötétség magába zárt, majd hirtelen...

Újra az asztalnál ültem. Az óra 16.15-öt mutatott. A kedvenc bögrém teljesen éppen virított az asztalomon. Kellott egy pár pillanat, mire felfogtam, mi is történt. Ekkor észrevettem az asztalon egy üdvözlőlapotot. Ez állt benne: „Mindent köszönök!”. Mosolyogva raktam magam elé, majd az üres papírra pillantottam, amin csak ennyi állt: „Kedves dédunokám”. Nevetve álltam neki megírni a levelet, amire biztos, hogy nem csak az iskolában lesz szükség, hanem sok-sok évtized múlva is!

Kustár Gábor